

VERDWIJN

Tess Gerritsen

VERDWIJN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Vanish

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2005 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2007 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

E. Braspenning

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Getty Images/Ben Stockley

Foto auteur

Paul D'Innocenzo

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 1829 6

NUR 332

Ook dit boek draag ik op aan Jacob.

Dankbetuiging

Welgemeende dank aan mijn leidsvrouw en literair agente Meg Ruley, aan Jane Berkey en Don Cleary van het Jane Rotrosen Agency, aan Linda Marrow en Gina Centrello van Ballantine Books, en aan Selina Walker van Transworld. Zonder hen was het er niet van gekomen.

I

Mijn naam is Mila en dit is mijn verhaal.

Ik kan het verhaal op veel plaatsen laten beginnen. Het kan van start gaan in de stad waar ik ben opgegroeid, Krivitsji, aan de oever van de Servatsj in de provincie Miadziel. Het kan beginnen op mijn achtste, op de dag dat mijn moeder stierf, of op mijn twaalfde, toen mijn vader werd overreden door de vrachtwagen van de buurman. Maar ik vind eigenlijk dat mijn verhaal hier moet beginnen, in het Mexicaanse woestijnlandschap, ver van mijn huis in Belarus. Hier heb ik mijn onschuld verloren. Hier zijn mijn dromen gestorven.

Het is een wolkeloze novemberdag en grote zwarte vogels cirkelen in de lucht, die blauwer is dan ik ooit heb gezien. Ik zit in een wit busje met twee mannen die mijn naam niet kennen en die ook niet willen weten. Ze zitten aldoor te lachen en sinds ze me in Mexico City uit het vliegtuig zagen stappen, noemen ze me Red Sonja. Anja zegt dat het door mijn haar komt, dat *Red Sonja* de naam is van een film. Die heb ik nooit gezien, maar Anja wel en ze fluistert in mijn oor dat hij gaat over een sexy krijgsvrouw die haar vijanden doodt met een zwaard. Nu weet ik zeker dat de mannen de spot met me drijven, want ik ben niet sexy en ik ben geen krijgsvrouw. Ik ben pas zeventien en ik ben bang omdat ik niet weet wat er gaat gebeuren.

We houden elkaars hand vast, Anja en ik, terwijl het busje ons en nog vijf meisjes door een kaal woestijnlandschap met lage struiken voert. De vrouw in Minsk noemde het de 'Mexican Pac-

kage Tour', maar we wisten wat het in werkelijkheid was: een ontsnapping. Een kans. Je stapt op een vliegtuig naar Mexico City, zei ze, waar je wordt opgewacht door mensen die je zullen helpen de grens over te komen, naar een nieuw leven. 'Jullie weten wat je hier van het leven kunt verwachten,' had ze tegen ons gezegd. 'Een meisje kan hier geen goede baan krijgen, er zijn geen woningen en geen degelijke mannen. Jullie hebben geen ouders meer die je financieel hadden kunnen steunen. En jij, Mila, jij spreekt zo goed Engels,' zei ze tegen mij. 'Jij zult in Amerika in een mum van tijd je draai vinden.' Ze knipte daarbij met haar vingers. 'Doe het gewoon! Probeer het! Jullie toekomstige werkgevers betalen de reis, dus waar wachten jullie nog op?'

Niet op dit, denk ik nu, terwijl de eindeloze woestijn buiten voorbijlijdt, Anja dicht tegen me aan kruipt en ook de andere meisjes er stilletjes bij zitten. We stellen onszelf allemaal dezelfde vraag: *Waar ben ik aan begonnen?*

We zijn al de hele ochtend onderweg. De twee mannen voorin zeggen niets tegen ons, maar de man naast de bestuurder werpt vaak een blik achterom. Hij kijkt dan vooral naar Anja en de manier waarop hij kijkt, bevalt me niet. Anja heeft het zelf niet in de gaten, omdat ze op mijn schouder in slaap is gevallen. Op school had ze de bijnaam Muis, omdat ze zo verlegen is. Ze begint al te blozen wanneer een jongen naar haar kijkt. We zijn even oud, maar wanneer ik naar Anja's slapende gezicht kijk, zie ik een kind. En ik denk: ik had haar niet mee moeten laten komen. Ik had tegen haar moeten zeggen dat ze in Krivitsji moest blijven.

Nu verlaat ons busje de hoofdweg en rijden we verder over een hobbelige zijweg. De andere meisjes worden wakker en kijken uit de ramen naar de bruine heuvels, waarop keien verspreid liggen als oude beenderen. In mijn geboortestad is de eerste sneeuw al gevallen, maar hier, in dit winterloze land, zie je alleen maar stof en blauwe lucht en verdorde struiken. We stoppen en de twee mannen kijken naar ons om.

De bestuurder zegt in het Russisch: 'Vanaf hier gaan we te voet verder. Dat is de enige manier om de grens over te komen.'

Ze schuiven het portier open en we stappen één voor één uit,

zeven meisjes; we knippen met onze ogen en rekken ons uit na de lange rit. Ondanks de heldere zonneschijn is het fris, kouder dan ik had verwacht. Anja pakt mijn hand weer en ik voel dat ze beeft.

‘Deze kant uit,’ zegt de bestuurder. Hij gaat ons voor over de ongeplaveide weg, neemt een pad dat door de heuvels voert. We lopen de heuvel op tussen rotsblokken en stekelige planten die onze benen schrammen. Anja draagt schoenen met open neuzen en moet vaak blijven staan om er scherpe steentjes uit te schudden. We hebben dorst, maar mogen van de mannen maar één keer blijven staan om water te drinken. Dan lopen we weer door, strompelend over het stenige pad, als een kudde houtherige geiten. We bereiken de top en zakken aan de andere kant af naar een groepje bomen. Pas wanneer we beneden zijn, zien we dat er een droge rivierbedding is. Verspreid op de oever liggen spullen die zijn achtergelaten door andere mensen die hier de grens zijn overgestoken: plastic waterflesjes, een vuile luier, een oude schoen waarvan het kunstleer is gebarsten in de zon. Restanten van een stuk blauw tentdoek fladderen aan een tak. Veel mensen zijn hier gepasseerd, met hun dromen, en wij zijn nóg zeven van die dromers, die hun voetstappen willen volgen naar Amerika. Opeens smelt mijn angst weg, want dit, deze rommel, is het bewijs dat we nu dicht bij ons doel zijn.

De mannen wenken ons mee en we beginnen de oever aan de overzijde te beklimmen.

Anja trekt aan mijn hand. ‘Mila, ik kan niet meer lopen,’ fluistert ze.

‘Je zult wel moeten.’

‘Mijn voet bloedt.’

Ik kijk naar haar geschaafde tenen, zie het bloed onder de tere huid vandaan komen en roep naar de mannen: ‘Mijn vriendin heeft een bloedende voet!’

De bestuurder zegt: ‘Nou en?’

‘We kunnen zo niet doorlopen. Haar voet moet verbonden worden.’

‘Als jullie niet doorlopen, laten we jullie hier achter.’

‘Ze kan toch wel even andere schoenen aandoen?’

De man draait zich om en opeens verandert hij volkomen. Anja krimpt ineen wanneer ze de uitdrukking op zijn gezicht ziet. De andere meisjes kijken met grote ogen toe, staan er als bevroren bij, als angstige schapen. De man komt op mij af.

Ik zie de klap niet aankomen. Opeens lig ik op mijn knieën en is een paar seconden alles donker. Anja’s gegil lijkt van heel ver te komen. Dan dringt de pijn tot mijn bewustzijn door, de vlam-mende pijn in mijn kaak. Ik proef bloed en zie helderrode druppels op de rivierstenen spatten.

‘Sta op. Schiet een beetje op! We hebben al te veel tijd verknoid.’

Ik kom wankelend overeind. Anja kijkt me met verschrikte ogen aan. ‘Mila, wees alsjeblieft gehoorzaam!’ fluistert ze. ‘We moeten doen wat ze zeggen. Mijn voeten doen geen pijn meer. Ik kan best lopen.’

‘Begrepen?’ zegt de man tegen mij. Hij draait zich om en kijkt dreigend naar de andere meisjes. ‘Hebben jullie gezien wat er gebeurt als iemand me kwaad maakt? Als iemand een grote mond heeft? Lopen!’

Meteen klauteren de meisjes de oever op. Anja grijpt mijn hand en trekt me mee. Ik ben te versuft om tegen te sputteren en strom-pel achter haar aan, bloed slikkend, terwijl ik het pad amper kan zien.

Hierna is het nog maar een klein stukje. Boven op de oever volgen we een kronkelend pad tussen de bomen door en opeens staan we op een smalle, ongeplaveide weg.

Daar staan twee busjes op ons te wachten.

‘Ga op een rij staan,’ zegt onze bestuurder. ‘Snel! Ze willen jullie bekijken.’

We begrijpen niet waarom het moet, maar gaan gauw op een rij staan, zeven vermoeide meisjes met pijnlijke voeten en stoffige kleren.

Uit de busjes komen vier mannen die onze bestuurder in het Engels begroeten. Het zijn Amerikanen. Een zwaargebouwde man komt langzaam naar voren en bekijkt ons. Hij draagt een

honkbalpet en ziet eruit als een boer die zijn koeien bekijkt. Bij mij stopt hij en bekijkt fronsend mijn gezicht. 'Wat is er met deze gebeurd?'

'O, die had een grote mond,' zegt onze bestuurder. 'Het is alleen maar een blauwe plek.'

'Ze is sowieso te mager. Zo eentje wil niemand.'

Weet hij niet dat ik Engels versta? Of kan dat hem niets schelen? Ik ben misschien mager, denk ik, maar jij hebt een lelijke varkenskop.

Hij laat zijn blik over de andere meisjes gaan. 'Goed,' zegt hij en hij begint te grijnzen. 'Laat maar eens zien wat ze in huis hebben.'

Onze bestuurder kijkt naar ons. 'Uitkleden,' beveelt hij in het Russisch.

We staren hem geschrokken aan. Tot op dat moment hebben we ons vastgeklampt aan een sprankje hoop dat de vrouw in Minsk ons de waarheid heeft verteld, dat ze werk voor ons heeft geregeld in Amerika. Dat Anja als au pair gaat werken in een gezin met drie kleine meisjes, dat ik japonnen ga verkopen in een bruidswinkel. Zelfs nadat de bestuurder onze paspoorten in beslag had genomen, zelfs toen we over het pad strompelden, bleef ik denken: Het kan nog goed komen. Het kan nog steeds waar zijn.

Niemand verroert zich. We weigeren te geloven dat hij dit écht van ons verlangt.

'Horen jullie me niet?' zegt onze bestuurder. 'Willen jullie er allemaal uitzien zoals *zij*?' Hij wijst naar mijn gezwollen gezicht, waarin ik mijn hartslag voel. 'Uit die kleren!'

Een van de meisjes schudt haar hoofd en begint te huilen. Daar wordt hij woedend om. Hij geeft haar zo'n harde klap dat haar hoofd een kwartslag draait en ze bijna omvalt. Hij grijpt haar bij haar arm, pakt haar bloes en scheurt die open. Gillend probeert ze hem van zich af te duwen. Hij geeft haar nog een klap, waardoor ze op de grond terechtkomt. Tot slot schopt hij haar hard in haar ribben.

'Zo,' zegt hij, terwijl hij zich weer naar ons omdraait. 'Nog

meer liefhebbers?’

Een van de meisjes begint haastig haar bloes los te knopen. Nu gehoorzamen we allemaal: we gooien onze bloezen van ons af, trekken de ritsen van onze broek of rok open. Zelfs Anja, de kleine, verlegen Anja, trekt gehoorzaam haar trui uit.

‘Alles,’ beveelt onze bestuurder. ‘Alles moet uit. Wat een slome trutten, zeg. Nou ja, geeft niet, jullie zullen snel genoeg leren hoe het moet.’ Hij loopt naar een meisje dat haar armen voor haar borsten gekruist houdt. Ze heeft haar ondergoed aangehouden. Hij grijpt het tailleband van haar slipje en ze trekt een pijnlijk gezicht wanneer hij het van haar lijf ruikt.

De vier Amerikanen beginnen ons te omcirkelen als wolven; hun ogen gaan hongerig over onze lichamen. Anja bibbert zo dat ik haar tanden hoor klapperen.

‘Ik zal deze effe uitproberen.’ Een van de meisjes slaakt een snikkende kreet wanneer ze uit de rij wordt getrokken. De man neemt niet eens de moeite de verkrachting te verbergen. Hij drukt het gezicht van het meisje tegen een van de auto’s, maakt zijn gulp open en stoot bij haar naar binnen. Ze gilt.

De andere mannen komen naar voren en doen een keuze. Op eens wordt Anja bij me vandaan gesleurd. Ik probeer haar vast te houden, maar onze bestuurder trekt mijn hand los van de hare.

‘*Jou* wil niemand,’ zegt hij. Hij duwt me in het busje en doet het op slot.

Door het raampje zie ik alles, hoor ik alles. De lachende mannen, de tegenspartelende meisjes, hun gegil. Ik wil niet kijken, maar ik moet wel.

‘Mila!’ krijst Anja. ‘Mila, help me!’

Ik beuk met mijn vuisten op het gesloten portier, niet in staat bij haar te komen. De man heeft haar op de grond geduwd en haar dijen gespreid. Hij houdt haar polsen tegen de grond gedrukt en ze knijpt haar ogen stijf dicht van de pijn. Ik gil ook, ram met mijn vuisten op het raampje, maar krijg het niet kapot.

Wanneer de man met haar klaar is, is hij besmeurd met haar bloed. Hij ritst zijn gulp dicht en zegt op luide toon: ‘Niet gek. Helemaal niet gek.’

Ik staar naar Anja. Aanvankelijk denk ik dat ze dood is, omdat ze zich niet beweegt. De man kijkt niet meer naar haar, maar haalt een fles water uit zijn rugzak en neemt een lange teug. Hij ziet niet dat Anja weer tot leven komt.

Opeens springt ze overeind. Ze begint te rennen.

Wanneer ze de woestijn in vlucht, druk ik mijn handen tegen het raam. *Goed zo, Anja! Snel!*

‘Hé,’ roept een van de mannen. ‘Er gaat er eentje vandoor.’

Anja vlucht. Naakt, op blote voeten. De scherpe stenen doen vast erg pijn onder haar voetzolen, maar het open woestijnland ligt voor haar en ze aarzelt geen moment.

Kijk niet om. Blijf rennen! Blijf...

Het schot doet mijn bloed stollen.

Anja valt voorover neer. Maar ze geeft zich nog niet gewonnen. Ze krabbelt overeind, doet een paar stappen als een dronken vrouw, valt neer op haar knieën. Ze kruipt nu, iedere centimeter een gevecht, een triomf. Ze strekt haar arm, alsof ze een helpende hand probeert te grijpen die wij niet kunnen zien.

Er klinkt een tweede schot.

Anja valt neer en ditmaal komt ze niet meer overeind.

De bestuurder van het busje steekt het pistool in zijn riem en kijkt naar de meisjes. Ze huilen allemaal, met hun armen om hun lichaam geslagen, terwijl ze naar Anja’s roerloze lichaam staren.

‘Jammer,’ zegt de man die haar heeft verkracht.

‘Ja, maar het is te veel moeite om ze terug te halen,’ zegt de bestuurder. ‘Jullie hebben er nog zes over. Kies maar.’

Ze hebben de koopwaar getest en nu beginnen ze te onderhandelen. Wanneer ze klaar zijn, worden we opgedeeld als vee. Drie meisjes in elk busje. Ik versta niet hoeveel ze voor ons betalen; ik weet alleen dat ik het restant ben; dat ze mij op de koop toe nemen, als onderdeel van een deal.

Wanneer we weggrijden, kijk ik om naar Anja’s lichaam. Ze hebben niet de moeite genomen haar te begraven; ze ligt daar zomaar, overgeleverd aan de zon en de wind, en er cirkelen nu al hongerige vogels in de lucht. Over een paar weken zal er niets van haar over zijn. Ze zal verdwijnen, net zoals ikzelf op het punt

sta te verdwijnen in een land waar niemand mijn naam kent. In Amerika.

We draaien een hoofdweg op. Ik zie een bord: US 94.

2

Dokter Maura Isles was de hele dag nog niet in de frisse lucht geweest. Sinds zeven uur vanochtend inhaleerde ze de geur van de dood, maar met die geur was ze zo vertrouwd dat ze geen krimp gaf wanneer haar scalpel door koud vlees sneed en een allesoverheersende stank opsteeg uit blootgelegde organen. Soms werd een sectie bijgewoond door politieagenten en die waren lang niet allemaal zo stoïcijns als zijzelf. Vaak ving Maura de geur van Vicks op, de mentholzalf die ze onder hun neus wreven om de stank niet te hoeven ruiken. Soms was zelfs Vicks niet toereikend. Dan zag ze iemand wit wegtrekken of zich snel afwenden en kokhalzend naar de gootsteen hollen. Politie mensen konden ook niet goed tegen de bijtende geur van formaline en de zwavelachtige odeur van halfverteerde vliezen.

Nu kleefde aan dit bouquet een ongerijmd zoet aroma: de geur van kokosolie, afkomstig van de huid van mevrouw Gloria Leder, die op de sectietafel lag. Een vijftigjarige, gescheiden vrouw met brede heupen, zware borsten en felroze gelakte teennagels. Witte huid stak af bij haar zomerbruin en liet zien wat voor badkleding ze had gedragen toen ze dood was aangetroffen bij het zwembad van haar appartement: een bikini, wat geen flatterende keuze was voor een verslappend lichaam van middelbare leeftijd. Wanneer heb ik voor het laatst de gelegenheid gehad mijn badpak aan te trekken? dacht Maura en ze was opeens jaloers op mevrouw Gloria Leder, die op de laatste dag van haar leven tenminste had genoten van de prachtige zomerdag. Het was bijna

augustus en Maura was nog niet één keer naar het strand geweest, had niet één keer aan de rand van een zwembad gezeten en zelfs niet in haar eigen achtertuin liggen zonnebaden.

‘Rum-cola,’ zei de jonge agent die aan het voeteneinde van de tafel stond. ‘Dat zat volgens mij in haar glas. Het glas dat naast haar ligstoel stond.’

Agent Buchanan was voor het eerst in Maura’s snijzaal. Hij zat aldoor aan zijn papieren mondmasker te frunniken en wiegde van zijn ene voet op zijn andere, wat zo onderhand op haar zenuwen begon te werken. Hij zag er veel te jong uit om politieman te kunnen zijn. Ze zagen er tegenwoordig allemaal veel te jong uit.

‘Hebt u de inhoud van dat glas bewaard?’ vroeg ze aan hem.

‘Eh... nee. Ik heb er alleen aan geroken. Maar ik weet zeker dat het rum-cola was.’

‘Om negen uur ’s ochtends?’ Maura keek over de tafel heen naar haar assistent, Yoshima. Zoals altijd deed hij er het zwijgen toe, maar ze zag één donkere wenkbrauw omhooggaan, het enige commentaar dat ze van Yoshima hoefde te verwachten.

‘Ze heeft er niet veel van gedronken,’ zei agent Buchanan. ‘Het glas was nog bijna vol.’

‘Laten we haar rug even bekijken,’ zei Maura.

Samen met Yoshima rolde ze de vrouw op haar zij.

‘Ze heeft een tatoeage op haar heup,’ merkte Maura op. ‘Een blauw vlindertje.’

‘Jee,’ zei Buchanan. ‘Een vrouw van haar leeftijd?’

Maura keek op. ‘U vindt vijftig zeker stokoud?’

‘Nou... kijk... zo oud is mijn *moeder*.’

Pas op, jochie. Ik ben maar tien jaar jonger.

Ze pakte het scalpel en begon te snijden. Dit was vandaag al haar vijfde sectie en ze werkte snel. Dokter Costas was met vakantie en vanwege een fatale kettingbotsing gisteravond had de koelruimte vanochtend propvol gelegen. Terwijl ze druk bezig was geweest de achterstand zo snel mogelijk weg te werken, waren er nóg twee overledenen in de koelladen geschoven, maar die zouden tot morgen moeten wachten. Het kantoorpersoneel

van het forensisch laboratorium was al naar huis en Yoshima keek af en toe naar de klok. Die wilde er blijkbaar ook graag een punt achter zetten.

Ze sneed de torso open en verwijderde de ingewanden uit de borst- en buikholten. Eén voor één tilde ze de druipende organen eruit en legde ze op een snijplank voor onderzoek. Langzaamaan werden alle geheimen van Gloria Leder onthuld: een te vette lever, wat een duidelijk bewijs was van te veel rum-cola's. Een baarmoeder vol cysten.

En uiteindelijk, toen ze de schedel openden, de oorzaak van haar dood. Maura zag het meteen toen ze de hersenen in haar handen nam. 'Subarachnoïdale bloeding,' zei ze en ze keek op naar Buchanan. Hij zag er veel bleker uit dan toen hij daarstraks was binnengekomen. 'Deze vrouw had een klein aneurysma van de hersenvaten, een zwakke plek aan de basis van de hersenen. Hoge bloeddruk kan ertoe hebben bijgedragen.'

Buchanan slikte, zijn sturende blik gericht op de flap losse huid die Gloria Leders schedel had bedekt en nu over haar gezicht lag. Dit was het onderdeel van de sectie dat de meesten de das omdeed, het punt waarop velen ineenkrompen of zich afwendden: wanneer het gezicht in elkaar frommelde als een slap rubbermasker.

'Dus... volgens u is ze een natuurlijke dood gestorven?' vroeg hij zwakjes.

'Inderdaad. Er valt hier voor u verder niets meer te bekijken.'

De jongeman begon zijn mouwschort al af te stropen toen hij bij de sectietafel vandaan liep. 'Ik kan wel wat frisse lucht gebruiken...'

Ik ook, dacht Maura. Het is een zomeravond, mijn tuin moet nodig gesproeid worden en ik ben de hele dag nog niet buiten geweest.

Maar een uur later was ze er nog steeds. Achter haar bureau gezeten bekeek ze de uitslagen van de labonderzoeken en nam de gedicteerde rapporten door. Ze had haar operatiekleding uitgetrokken, maar de geur van de snijzaal liet haar niet los, een geur die je met alle zeep van de wereld niet weg kreeg, omdat het de

herinneringen waren die bleven hangen. Ze pakte de dictafoon en begon haar verslag over Gloria Leder in te spreken.

‘Blanke, vijftigjarige vrouw jaar die levenloos is aangetroffen in een ligstoel aan het zwembad van haar appartement. Een normaal ontwikkelde, goed doorvoede vrouw zonder uiterlijke verwondingen. Bij het uitwendige onderzoek zagen we op haar buik een oud litteken, vermoedelijk van een blindedarmoperatie. Ze heeft een kleine tatoeage van een vlinder op haar...’ Ze stopte. Zat de tatoeage nu op de linkerheup of op de rechter? Ik ben blijkbaar wel erg moe, dacht ze, als ik me dit niet kan herinneren. Het was een onbeduidend detail en het maakte voor haar rapport niets uit, maar ze had een hekel aan onnauwkeurigheden.

Ze stond op en liep door de uitgestorven gang naar het trapenhuis, waar haar voetstappen echoden op de betonnen treden. Ze duwde de deur van de snijzaal open, deed het licht aan en zag dat Yoshima de zaal zoals altijd keurig netjes had achtergelaten, de tafels schoon en glanzend, de vloer geschrobd. Ze doorkruiste het vertrek en trok de zware deur van de koelruimte open. Slier-tjes koude nevel krulden naar buiten. Ze haalde instinctief diep adem, alsof ze op het punt stond in troebel water te springen en ging de koelruimte binnen.

Acht brancards waren bezet; de meeste daarvan stonden te wachten tot ze zouden worden afgehaald door begrafenisonder-nemingen. Ze liep de rij langs en bekeek de kaartjes tot ze Glo-ria Leders naam zag staan. Ze ritste de zak open, schoof haar handen onder de billen van de dode vrouw en rolde haar zover als nodig was op haar zij om de tatoeage te kunnen zien.

Het vlindertje zat op de linkerheup.

Ze ritste de zak weer dicht en wilde net de deur van de koel-ruimte weer achter zich dichttrekken, toen ze opeens doodstil bleef staan. Ze draaide zich om en liet haar blik door het vertrek gaan.

Had ze een geluid gehoord?

De ventilator sloeg aan en liet ijskoude lucht binnenstromen via de luchtkokers. Dat was het natuurlijk, dacht ze. De ventila-

tor. Of de compressor van het koelsysteem. Of het water dat door de leidingen circuleert. Het was hoog tijd dat ze naar huis ging. Ze was zo moe dat ze zich dingen begon in te beelden.

Ze draaide zich weer om naar de deur.

Opnieuw stokte ze. Ze keek om naar de rij lijkenzakken. Haar hart bonkte nu zo dat ze niets anders hoorde dan het ruisen van haar eigen bloed.

Er had zich iets bewogen. Nu wist ze het zeker.

Ze ritste de eerste zak open en zag een man van wie de borst was dichtgenaaid. Na sectie en dus zeker dood, dacht ze.

Welke was het? Welke had het geluid gemaakt?

Ze trok de rits van de volgende zak open en zag een gezwollen gezicht en een verbrijzelde schedel. *Dood.*

Met trillende handen maakte ze de derde zak open. Toen het plastic uiteenweek, zag ze het gezicht van een bleke jonge vrouw met zwart haar en blauwe lippen. Naarmate ze de zak verder openritste, kreeg ze een natte bloes te zien die aan blanke huid plakte. Op de huid glinsterden ijskoude waterdruppeltjes. Ze maakte de bloes open en zag volle borsten en een smalle taille. Het bovenlichaam was intact, nog niet geopend door het scalpel van de lijkschouwer. De vingers en tenen waren paars, de armen blauw gemarmerd.

Ze legde haar vingertoppen op de ijskoude huid van de hals van de vrouw. Ze boog zich dicht naar de lippen en wachtte of ze een zweem van adem, een vleugje warme lucht tegen haar wang zou voelen.

De ogen van het lijk gingen open.

Maura schrok zo dat ze achteruitdeinsde, tegen de brancard eraan botste en bijna haar evenwicht verloor toen die wegrolde. Ze herstelde zich snel en zag dat de ogen van de vrouw openbleven, al was de blik erin glazig. De blauwe lippen vormden geluidloze woorden.

Ik moet haar uit de koelruimte halen! Zorgen dat ze warm wordt!

Ze wilde de brancard naar de deur duwen, maar hij gaf niet mee; in paniek had ze vergeten de rem eraf te zetten. Ze trapte op

de hendel en duwde weer. Nu kwam de brancard in beweging en reed ratelend de koelruimte uit naar de warmere laadruimte.

De ogen van de vrouw waren weer dichtgegaan. Maura boog zich over haar heen en voelde geen adem meer tussen de lippen door komen. *O Jezus. Als ze maar niet alsnog doodgaat.*

Ze wist niets over deze vreemdeling – geen naam, geen medische achtergrond. De vrouw kon allerlei ziekten hebben. Toch sloot ze haar mond over de hare. Ze kokhalsde bijna bij de aanraking met het kille vlees, maar blies drie ademstoten in de mond van de vrouw en legde toen haar vingers in haar hals om na te gaan of er een hartslag voelbaar was.

Is het mijn verbeelding? Is het mijn eigen hartslag die ik in mijn vingertoppen voel?

Ze greep de muurtelefoon en draaide 911.

‘Alarmcentrale.’

‘U spreekt met dokter Isles van het forensisch laboratorium. Ik heb een ambulance nodig. Ik heb hier een vrouw met ademhalingsproblemen...’

‘Pardon, zei u het forensisch laboratorium?’

‘Ja! Ik bevind me aan de achterzijde van het gebouw, in de laadruimte. Het mortuarium aan Albany Street, tegenover het medisch centrum!’

‘Ik stuur onmiddellijk een ambulance.’

Maura hing op. Vechtend tegen de walging drukte ze nogmaals haar lippen op die van de vrouw. Driemaal blies ze haar adem in en legde haar vingers weer op de halsslagader.

Ja! Ze voelde een hartslag!

Nu hoorde ze een fluitend geluid. Een amechtig gerochel. De vrouw probeerde adem te halen en vocht tegen het slijm in haar keel.

Goed zo. Probeer te ademen. Doe je best!

Een loeiende sirene kondigde de komst van de ambulance aan. Ze schoof de achterdeuren open en kneep haar ogen half toe tegen het felle zwaailicht toen de auto achterwaarts naar de laadruimte reed. Twee ziekenbroeders sprongen eruit en grepen hun tassen.

‘Hier moet u zijn!’ riep Maura.

‘Iemand met ademhalingsproblemen?’

‘Ze ademt inmiddels op eigen kracht.’

De twee mannen draafden het gebouw in en bleven abrupt staan toen ze de vrouw op de brancard zagen. ‘Jezus,’ zei een van hen. ‘Is dat een *lijkenzak*?’

‘Ik heb haar in de koelruimte gevonden,’ zei Maura. ‘Ze moet aardig onderkoeld zijn.’

‘Jezus, ik moet er niet aan denken dat mij zoiets zou overkomen!’

Snel haalden ze een zuurstofmasker en infuuslangetjes tevoorschijn. Ze bevestigden de ECG-plakkertjes. Op de monitor verscheen een traag sinusritme, als de pen van een luie striptekenaar. Het hart van de vrouw klopte en ze haalde adem, maar ze zag er evengoed dood uit.

Een van de ziekenbroeders bond een tourniquet rond haar slappe arm en vroeg: ‘Wat is er met haar gebeurd? Hoe is ze hier terechtgekomen?’

‘Ik weet er niets van,’ zei Maura. ‘Ik moest in de koelruimte zijn om iets na te kijken over een andere overledene en hoorde haar toen bewegen.’

‘Gebeurt dat hier erg vaak?’

‘Voor mij was dit de eerste keer.’ En ze hoopte van harte dat het ook de laatste keer zou zijn.

‘Hoe lang heeft ze in de koelruimte gelegen?’

Maura keek naar het klembord aan de muur waarop was genoteerd hoeveel mensen die dag waren afgeleverd, en zag dat er rond het middaguur een onbekende vrouw bij het mortuarium was binnengebracht. *Acht uur geleden. Acht uur opgesloten in een lijkenzak. Stel dat ze op mijn tafel terecht was gekomen! Stel dat ik haar borst had opengesneden!* Ze doorzocht snel de papieren in het In-bakje en vond de envelop met de informatie over de vrouw. ‘Ze is binnengebracht door de brandweer van Weymouth,’ zei ze. ‘Ze was ogenschijnlijk verdronken...’

‘Hola, juffie!’ De ziekenbroeder had een infuusnaald in een ader gestoken en opeens kwam de patiënte met een schok tot be-

wustzijn. Haar rug kromde zich boven de brancard. De plek waar de infuusnaald zat werd meteen blauw toen de doorboorde ader bloed onder de huid liet vloeien.

‘Verdorie, nu moet het opnieuw. Help me even om haar stil te houden!’

‘Allemachtig, zo dadelijk staat ze op en wandelt ze weg.’

‘Wat stribbelt ze tegen. Zo krijg ik er geen naald in.’

‘We kunnen haar beter op de brancard leggen en meenemen.’

‘Waar brengen jullie haar naartoe?’ vroeg Maura.

‘Naar de overkant. De eerstehulpafdeling. En daar willen ze natuurlijk zo veel mogelijk informatie, dus als u een kopie van de paperassen kunt brengen?’

Ze knikte. ‘Doe ik.’

Een lange rij patiënten stond te wachten voor het loket van de eerstehulpafdeling en de verpleegkundige achter de informatiebalie ging niet in op Maura’s pogingen haar aandacht te trekken. Op zo’n drukke avond als deze moest je minstens een half afge-rukte arm of een spuitende slagader hebben, om straffeloos voor-aan te komen, maar Maura negeerde de woedende blikken van de wachtenden, liep door naar het loket en tikte op het glas.

‘U zult op uw beurt moeten wachten,’ zei de balieassistente.

‘Ik ben dokter Isles. Ik heb hier de papieren van een patiënte die ze binnen nodig hebben.’

‘Hoe heet die patiënte?’

‘Het gaat om de vrouw die zojuist is binnengebracht vanaf de overkant van de straat.’

‘De vrouw uit het mortuarium?’

Maura besepte opeens dat de mensen in de rij ieder woord konden horen. ‘Ja,’ antwoordde ze kortaf.

‘Loop dan maar door. Ze willen u spreken. Er zijn problemen met haar.’

Er klonk een zoemer en Maura duwde de deur naar de zaal open. Ze zag meteen wat de receptioniste bedoelde met *problemen*. De onbekende vrouw was nog niet naar een behandelkamer gebracht, maar lag nog op de zaal, haar lichaam bedekt met een

thermische deken. De twee ziekenbroeders van de ambulance en een verpleegkundige van het ziekenhuis hadden samen de grootste moeite haar in bedwang te houden.

‘Maak die riem nou vast!’

‘Shit, ze heeft haar hand alweer losgetrokken.’

‘Laat dat zuurstofmasker nu maar. Dat heeft ze niet nodig.’

‘Pas op dat infuus! Zo dadelijk ligt het eruit!’

Maura holde naar de brancard en greep de pols van de patiënte voordat ze de infuusnaald uit haar ader kon trekken. Lang zwart haar zwiepte in Maura’s gezicht toen de vrouw probeerde zich los te rukken. Nog geen twintig minuten geleden had ze blauw van de kou in een lijkenzak gelegen. Nu keerde het leven met een razende energie terug in haar lichaam en konden ze haar amper in bedwang houden.

‘Hou die arm vast!’

Een geluid ontsprong diep in de keel van de vrouw, als de grom van een gewond dier. Toen boog ze haar hoofd achterover en zwol de grom aan tot een onaards gekrijs. Onmenselijk, dacht Maura, en ze voelde hoe de haartjes in haar nek overeind kwamen. *Mijn god, wat heb ik teruggehaald van de dood?*

‘Luister naar me. *Luister!*’ zei Maura streng. Ze nam het hoofd van de vrouw in beide handen en keek neer op het van paniek verwrongen gezicht. ‘Er zal u niets gebeuren. Dat beloof ik. U moet ons toestaan u te helpen.’

Toen de vrouw Maura’s stem hoorde, verslaptte haar lichaam. De blauwe ogen keken haar aan, de pupillen verwijd tot zwarte poelen.

Een van de verpleegkundigen maakte aanstalten om een riem rond de pols van de vrouw vast te maken.

Nee, dacht Maura. Doe dat niet.

Toen de riem de pols van de patiënte raakte, schokte ze alsof ze zich had gebrand. Haar arm maakte een woeste zwaai en Maura deinsde achteruit, haar wang tintelend van de klap.

‘We hebben hulp nodig!’ riep de verpleegkundige. ‘Kan iemand dokter Cutler roepen?’

Maura liep achteruit bij de brancard vandaan, met een gloei-

ende wang, terwijl een arts en een andere verpleegkundige uit een van de behandelkamers kwamen. De opschudding had de aandacht getrokken van de mensen in de wachtkamer. Maura zag hen nieuwsgierig door de ramen kijken naar het tafereel dat beter was dan een episode van ER.

‘Weten we of ze ergens allergisch voor is?’ vroeg de arts.

‘Nee, we hebben geen medische gegevens,’ antwoordde de verpleegkundige.

‘Wat is er met haar? Waarom is ze zo wild?’

‘We hebben geen idee.’

‘Laten we haar om te beginnen vijf milligram Haldol geven per infuus.’

‘Het infuus ligt eruit.’

‘Geef haar dan een injectie. Vooruit! En laten we haar ook wat valium inspuiten, voordat ze zichzelf iets aandoet.’

De vrouw krijste weer toen de naald in haar huid drong.

‘Weet iemand iets over haar? Wie is ze?’ De arts zag Maura, die een paar meter bij hen vandaan stond. ‘Bent u familie van haar?’

‘Nee, ik ben degene die de ambulance heeft gebeld. Ik ben dokter Isles.’

‘Haar huisarts?’

Voordat Maura daarop antwoord kon geven, zei een van de ziekenbroeders: ‘Nee, dokter Isles is patholoog-anatoom. En dit is de vrouw die in het mortuarium is ontwaakt.’

De dokter staaarde naar Maura. ‘Dat bestaat niet.’

‘Ik heb haar in de koelruimte gevonden,’ zei Maura.

De dokter begon ongelovig te lachen. ‘Wie heeft haar doodverklaard?’

‘Ze is binnengebracht door de brandweer van Weymouth.’

Hij keek naar de patiënte. ‘Nou, dat ze nog leeft, staat als een paal boven water.’

‘Dokter Cutler, kamer 2 is vrij,’ riep een verpleegkundige. ‘Zullen we haar daar naartoe brengen?’

Maura liep mee toen ze de brancard door de gang naar de behandelkamer duwden. De weerstand van de vrouw was afgezwakt, haar kracht geveld door de uitwerking van de Haldol en

het valium. De verpleegkundigen namen haar wat bloed af en verbonden haar opnieuw met de ECG-monitor. Het hartritme bliepte over het scherm.

‘Nou, dokter Isles,’ zei de eerstehulparts terwijl hij met een smalle zaklantaarn in de ogen van de vrouw scheen. ‘Wat kunt u me hierover nog meer vertellen?’

Maura maakte de envelop open met de gefotokopieerde documenten die bij de patiënte hoorden. ‘Ik kan u alleen vertellen wat er in de paperassen staat,’ zei ze. ‘Vanochtend om acht uur heeft de brandweer van Weymouth gereageerd op een melding van de Sunrise Yacht Club, waar zeilers de vrouw in het water van de Hingham Bay hadden zien liggen. Toen ze uit het water was gehaald, had ze geen hartslag en haalde ze geen adem. Ze had geen identiteitsbewijs bij zich. Er werd een rechercheur van de politie bij gehaald, die de indruk kreeg dat het om een ongeluk ging. Om twaalf uur ’s middags is ze bij ons binnengebracht.’

‘En niemand heeft gemerkt dat ze nog leefde?’

‘Ze arriveerde tegelijk met een heleboel andere gevallen. Onder andere de slachtoffers van het ongeluk op de I-95. En we hadden al een achterstand.’

‘Het is nu bijna negen uur. Heeft er al die tijd niemand naar deze vrouw gekeken?’

‘Bij doden is dat nooit dringend.’

‘U laat hen gewoon in de koelruimte liggen?’

‘Tot we aan hen toekomen.’

‘En als u haar niet had horen bewegen?’ Hij draaide zich naar haar om. ‘Zou ze daar dan tot morgenochtend zijn blijven liggen?’

Maura voelde dat ze een kleur kreeg. ‘Ja,’ gaf ze toe.

‘Dokter Cutler, op de intensive care is een bed beschikbaar,’ zei een verpleegkundige. ‘Moet ze daar naartoe?’

Hij knikte. ‘Ja, we weten niet of ze drugs heeft genomen, dus kunnen we haar het beste aan een monitor leggen.’ Hij keek neer op de patiënte. Haar ogen waren weer gesloten en haar lippen bleven bewegen, alsof ze gebeden prevelde. ‘Het arme mens is al één keer gestorven. Laten we zorgen dat het niet wéér gebeurt.’

Maura hoorde de telefoon overgaan toen ze naar de sleutel van

haar voordeur zocht. Tegen de tijd dat ze binnen was, was het rinkelen opgehouden. Er was geen bericht achtergelaten. Ze bekeek de nummers in de bellijst, maar de naam van degene die als laatste had gebeld, ZOË FOSSEY, zei haar niets. Verkeerd verbonden?

Ik ga me hier geen zorgen over maken, dacht ze, en ze liep naar de keuken.

Nu begon haar mobieltje te rinkelen. Ze viste hem uit haar tas en zag op het schermpje dat het haar collega, Abe Bristol, was.

‘Hallo, Abe.’

‘Maura, zou je me willen vertellen wat er vanavond op de eerstehulpafdeling van het ziekenhuis precies is gebeurd?’

‘Weet jij daar dan van?’

‘Ik heb al drie telefoontjes gekregen, van de *Globe*, de *Herald*, en van een plaatselijk televisiestation.’

‘Van verslaggevers? Wat zeiden ze?’

‘Ze wilden informatie over het ontwaakte lijk. Ze zeiden dat de vrouw is opgenomen in het medisch centrum. Ik had geen idee waar ze het over hadden.’

‘Jezus. Hoe is de pers daar zo gauw achter gekomen?’

‘Het is dus waar?’

‘Ik was van plan je te bellen – ’ Ze stopte. In de woonkamer ging de telefoon. ‘Ik moet even mijn telefoon opnemen, Abe. Is het goed als ik je zo terugbel?’

‘Zolang je belooft dat je me alles zult vertellen.’

Ze snelde naar de woonkamer en nam op. ‘Dokter Isles.’

‘U spreekt met Zoë Fossey van Channel Six News. We zouden graag uw reactie willen op – ’

‘Het is bijna tien uur,’ viel Maura haar in de rede. ‘Dit is mijn privénummer. Als u me wilt spreken, zult u tijdens kantooruren naar mijn werk moeten bellen.’

‘We hebben gehoord dat er vanavond een vrouw is ontwaakt in het mortuarium.’

‘Ik ben niet van plan daarover iets te zeggen.’

‘Ik weet uit goede bron dat de politie en de brandweer van Weymouth haar dood hadden verklaard. Is bij u eveneens vastge-

steld dat ze dood was?’

‘Het mortuarium heeft niets te maken met de doodverklaring.’

‘Maar de vrouw was aan u overgedragen, nietwaar?’

‘Geen van ons heeft haar doodverklaard.’

‘U zegt dus dat dit een fout was van de brandweer van Weymouth en van de politie? Hoe kan iemand een dergelijke fout maken? Wanneer iemand nog leeft, is dat toch duidelijk?’

Maura hing op.

Bijna meteen begon de telefoon weer te rinkelen. Een ander nummer verscheen op de nummerweergave.

Ze nam op. ‘Dokter Isles.’

‘U spreekt met Dave Rosen, Associated Press. Het spijt me dat ik u stoort, maar we hebben wat vragen over een bericht dat een jonge vrouw die naar het mortuarium was gebracht, wakker is geworden terwijl ze daar in een lijkenzak lag. Is die informatie juist?’

‘Hoe zijn jullie daar achter gekomen? Dit is al het tweede telefoontje dat ik krijg.’

‘En ik denk dat u er nog heel veel zult krijgen.’

‘Wat hebt u erover gehoord?’

‘Dat ze vanmiddag naar het mortuarium is gebracht door de brandweer van Weymouth. Dat u degene bent die zag dat ze nog leefde en de ambulance heeft gebeld. Ik heb al met het ziekenhuis gesproken en daar zeggen ze dat haar toestand zorgwekkend maar stabiel is. Klopt dat allemaal?’

‘Ja, maar – ’

‘Dus ze lag inderdaad in een lijkenzak toen u haar vond? En was die dichtgeritst?’

‘U stelt het erg sensationeel voor.’

‘Worden de mensen die bij u worden binnengebracht over het algemeen meteen bekeken? Om te zien of ze wel dood zijn?’

‘Ik zal morgenochtend een verklaring afleggen. Goedenavond.’ Ze hing op. Voordat de telefoon opnieuw kon gaan, trok ze de stekker eruit, anders zou ze de hele nacht geen rust krijgen. Ze bleef staan staren naar de nu stille telefoon en vroeg zich af hoe het nieuws zich zo snel had verspreid.

Toen dacht ze aan alle getuigen op de eerstehulpafdeling: de

mensen die op de receptie werkten, de verpleegkundigen, de ziekenbroeders. De patiënten in de wachtkamer, die door de ramen hadden gekeken. Ieder van hen had het kunnen doorbellen. Eén telefoontje was genoeg. Macabere roddelpraat ging altijd als een lopend vuurtje rond. Morgen wordt een zware dag, dacht ze, en ik zal me erop moeten voorbereiden.

Ze belde Abe via haar mobieltje. ‘We hebben een probleem,’ zei ze.

‘Dat had ik al begrepen.’

‘Praat niet met de pers. Ik zal een verklaring opstellen. Ik heb de stekker van mijn telefoon eruit getrokken. Als je me nodig hebt, kun je me bereiken op mijn mobiel.’

‘Ben je in staat dit het hoofd te bieden?’

‘Wie moet het anders doen? *Ik* ben degene die haar heeft gevonden.’

‘Je weet dat dit nieuws in het hele land bekend zal worden, Maura.’

‘Ja, ik ben al gebeld door AP.’

‘Jezus. Heb je al gesproken met Volksgezondheid? Die zullen een onderzoek moeten instellen.’

‘Ik zal ze meteen bellen.’

‘Heb je hulp nodig bij het opstellen van de verklaring?’

‘Nee, ik heb alleen tijd nodig om eraan te werken. Ik denk dat ik morgen wat later kom. Hou alles af tot ik er ben.’

‘Er zal procesverbaal worden opgemaakt.’

‘Ons treft geen blaam, Abe. We hebben niets verkeerd gedaan.’

‘Dat maakt niet uit. We zullen het zwaar te verduren krijgen.’

3

‘Zweert u plechtig dat de getuigenis die u gaat afleggen in de zaak die hier vandaag aan de orde is, de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid is, zo waarlijk helpe u God almachtig?’

‘Dat zweer ik,’ antwoordde Jane Rizzoli.

‘Dank u. U mag gaan zitten.’

Jane wist dat alle ogen in de rechtszaal op haar gericht waren toen ze moeizaam neerzakte op de stoel van de getuigenbank. Ze hadden naar haar gekeken vanaf het moment dat ze waggelend de rechtszaal had betreden, met haar dikke buik onder de wijde positiejurk en haar gezwollen enkels. Ze schoof wat heen en weer op de stoel, probeerde zo comfortabel mogelijk te zitten en evengoed autoriteit uit te stralen, maar het was warm in de zaal en ze voelde nu al zweetdruppeltjes op haar voorhoofd. Een onrustige, zwetende, hoogzwangere juut. Weinig autoritaire uitstraling dus.

Gary Spurlock, de assistent-officier van justitie van Suffolk County, stond op om het verhoor af te nemen. Jane kende de openbare aanklager als een rustige, methodische man en maakte zich geen zorgen over de eerste vragenreeks. Ze hield haar blik gericht op Spurlock en meed oogcontact met de beklaagde, Billy Wayne Rollo, die onderuitgezakt naast zijn advocate zat en naar Jane staarde. Ze wist dat Rollo probeerde haar te intimideren met het boze oog, haar bang te maken, haar uit haar evenwicht te brengen. Hij was precies zoals de honderden andere hufters die ze kende en dat staren was niks nieuws. Het staren was de laatste strohalm van de loser.

‘Zou u het hof willen vertellen hoe u heet, en zou u daarbij uw achternaam willen spellen?’ vroeg Spurlock.

‘Jane Rizzoli. R-I-Z-Z-O-L-I.’

‘En wat is uw beroep?’

‘Ik ben rechercheur bij de afdeling Moordzaken van de politie van Boston.’

‘Zou u ons willen vertellen wat uw achtergrond en opleiding is?’

Ze ging weer verzitten, omdat ze pijn in haar rug kreeg van de harde stoel. ‘Ik ben afgestudeerd in criminologie aan het Massachusetts Bay Community College. Na mijn opleiding bij de Boston PD Academy ben ik begonnen als politieagent, in de wijken Back Bay en Dorchester.’ Ze beet op haar lip toen de baby haar een felle trap gaf. *Rustig aan daarbinnen. Mamma moet getuigenis afleggen.* Spurlock wachtte op de rest van haar antwoord. Ze ging door. ‘In mijn hoedanigheid van rechercheur heb ik twee jaar gewerkt op de afdeling Zeden en Narcotica. Tweeënhalft jaar geleden ben ik overgeplaatst naar de afdeling Moordzaken, waar ik momenteel werk.’

‘Dank u, rechercheur. Nu ga ik u wat vragen stellen over de gebeurtenissen van 3 februari dit jaar. In het kader van uw werk bent u naar een huis in Roxbury gegaan. Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Het adres was 4280 Malcolm X Boulevard. Klopt dat?’

‘Ja. Het is een flatgebouw.’

‘Vertelt u ons alstublieft wat daar is gebeurd.’

‘Om ongeveer half drie ’s middags arriveerden we – mijn partner, rechercheur Barry Frost, en ik – bij dat adres om een bewoner in appartement 2B vragen te stellen.’

‘In verband waarmee?’

‘In verband met een onderzoek naar een moord. De persoon in 2B was een kennis van het slachtoffer.’

‘Hij – of zij – was dus geen verdachte in die zaak?’

‘Nee. We beschouwden haar niet als een verdachte.’

‘En wat gebeurde er toen?’

‘We hadden net op de deur van 2B geklopt toen we een vrouw

hoorden gillen. Het geluid kwam uit de flat aan de overkant van de gang. Nummer 2E.'

'Kunt u het geluid beschrijven?'

'Het klonk als een vrouw die gilde omdat ze in grote nood verkeerde. Een vrouw die doodsbang was. Vervolgens hoorden we een aantal harde bonken, alsof er meubels omver werden gooid. Of alsof iemands hoofd herhaaldelijk tegen de grond werd geslagen.'

'Bezwaar!' De advocate van de verdediging, een lange, blonde vrouw, kwam overeind. 'Pure speculatie. Rechercheur Rizzoli was niet in de flat en kon dat dus niet zien.'

'Aanvaard,' zei de rechter. 'Rechercheur Rizzoli, u wordt verzocht zich te onthouden van raden naar dingen die u niet kon zien.'

Zelfs als het geen raden is? Want dat was namelijk precies wat er gebeurde. Billy Wayne Rollo sloeg het hoofd van zijn vriendin herhaaldelijk tegen de vloer.

Jane slikte haar irritatie in en wijzigde haar verklaring. 'We hoorden harde bonken in de flat.'

'En wat hebt u toen gedaan?'

'Rechercheur Frost en ik hebben meteen op de deur van 2E geklopt.'

'Hebt u gezegd dat u van de politie was?'

'Ja.'

'En wat gebeurde - '

'Dat liegt ze!' zei de beklagde. 'Ze zeiden helemaal niet dat ze juten waren!'

Iedereen keek naar Billy Wayne Rollo; hij keek alleen maar naar Jane.

'U dient hier te zwijgen, meneer Rollo,' zei de rechter streng.

'Maar ze zit te liegen.'

'Mevrouw de advocate, als u uw cliënt niet in bedwang kunt houden, zal hij uit de zaal worden verwijderd.'

'Stil, Billy,' suste de advocate. 'Hier schiet je niks mee op.'

'U mag doorgaan, meneer Spurlock,' zei de rechter.

De assistent-officier van justitie knikte en wendde zich weer tot

Jane. ‘Wat gebeurde er nadat u op de deur van 2E had geklopt?’

‘Er werd niet opengedaan. Maar we hoorden nog steeds gegil. En gebonk. We kwamen samen tot de conclusie dat iemand in levensgevaar verkeerde en dat we de flat moesten binnendringen, met of zonder toestemming van de bewoner.’

‘En bent u de flat binnengedrongen?’

‘Ja.’

‘Ja, die klootzakken hebben de deur ingetrapt!’ zei Rollo.

‘Zwijg, meneer Rollo!’ beet de rechter hem toe, en de beklagde zakte weer onderuit op zijn stoel, zijn priemende blik op Jane gericht.

Je mag staren wat je wilt, eikel. Denk maar niet dat ik bang voor je ben.

‘Rechercheur Rizzoli,’ zei Spurlock, ‘wat zag u in de flat?’

Jane richtte haar aandacht weer op de assistent-officier van justitie. ‘We zagen een man en een vrouw. De vrouw lag op haar rug. Haar gezicht was bont en blauw, en ze had een bloedende lip. De man zat schrijlings boven op haar. Hij had beide handen rond haar hals geklemd.’

‘Bevindt die man zich in deze rechtszaal?’

‘Ja.’

‘Zou u hem willen aanwijzen?’

Ze wees naar Billy Wayne Rollo.

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Rechercheur Frost en ik hebben meneer Rollo van de vrouw af getrokken. Ze was nog bij bewustzijn. Meneer Rollo verzette zich en tijdens de worsteling kreeg rechercheur Frost een harde trap in zijn buik. Meneer Rollo vluchtte vervolgens de flat uit. Ik ben hem achterna gegaan en heb hem gevolgd tot in het trappenhuis. Daar slaagde ik erin hem in hechtenis te nemen.’

‘Helemaal in uw eentje?’

‘Ja, meneer.’ Ze wachtte even en voegde er toen aan toe, zonder te proberen lollig te zijn: ‘Nadat hij van de trap was gevallen. Hij maakte de indruk erg dronken te zijn.’

‘Ze heeft me van de trap gelazerd!’ zei Rollo.

De rechter liet met een klap zijn hamer neerkomen. ‘Ik heb van

jou meer dan genoeg gehoord! Verwijder deze man uit de rechtszaal!’

‘Edelachtbare.’ De advocate stond op. ‘Ik zal hem in bedwang houden.’

‘Dat is u tot nu toe anders niet erg gelukt, mevrouw Quinlan.’

‘Hij zal niets meer zeggen.’ Ze keek naar haar cliënt. ‘Nietwaar?’

Rollo gromde iets.

Spurlock zei: ‘Ik heb verder geen vragen, edelachtbare.’ Hij ging zitten.

De rechter keek naar de advocate van de beklaagde: ‘Mevrouw Quinlan?’

Victoria Quinlan stond op voor het kruisverhoor. Jane had nog niet eerder te maken gehad met deze advocate en wist niet goed wat haar te wachten stond. Toen Quinlan naar de getuigenbank liep, dacht Jane: Je bent jong, blond en bloedmooi. Waarom verdedig je die klootzak? De vrouw liep als een mannequin op een catwalk, waarbij de lengte van haar benen werd benadrukt door haar korte rok en hoge hakken. Jane’s voeten deden al pijn wanneer ze alleen maar naar die schoenen kéék. Een vrouw als Quinlan was ongetwijfeld van jongs af aan gewend dat iedereen naar haar keek en dat buitte ze ten volle uit toen ze naar de getuigenbank liep, zich ervan bewust dat de blikken van alle mannen in de jurybank op haar strakke kontje gericht waren.

‘Goedemorgen, rechercheur,’ zei Quinlan. Liefjes. Te liefjes. Deze blondine kon ieder moment haar nagels uitsteken.

‘Goedemorgen,’ zei Jane neutraal.

‘U zei dat u momenteel op de afdeling Moordzaken werkt.’

‘Inderdaad.’

‘Met welke nieuwe zaak bent u op het moment bezig?’

‘Op het moment heb ik geen nieuwe zaak. Maar ik ben bezig met andere – ’

‘U bent rechercheur bij de politie van Boston. En u zegt dat er op dit moment geen moordzaken zijn waarvoor intensief onderzoek vereist is?’

‘Ik ben met zwangerschapsverlof.’

‘O. U bent met *verlof*. U zit dus op dit moment *niet* bij Moordzaken.’

‘Ik doe administratieve dienst.’

‘Ik wil dit graag even ophelderen. U bent niet in *actieve* dienst.’
Quinlan glimlachte. ‘Op het moment.’

Jane voelde dat ze rood aanliep. ‘Zoals ik al zei, ben ik met zwangerschapsverlof. Zelfs politiemensen krijgen kinderen,’ voegde ze er licht sarcastisch aan toe, maar daar had ze meteen spijt van. *Laat je niet verleiden tot haar spel. Hou je hoofd koel.* Al was dat makkelijker gezegd dan gedaan in deze broeikas. Wat zou er met de airco aan de hand zijn? Waarom scheen niemand anders last te hebben van de warmte?

‘Wanneer bent u uitgerekend, rechercheur?’

Jane gaf niet meteen antwoord. Ze vroeg zich af waar de vrouw op aanstuurde. ‘Vorige week,’ zei ze uiteindelijk. ‘De baby is over tijd.’

‘Dus op 3 februari, toen u mijn cliënt, meneer Rollo, voor het eerst zag, was u... drie maanden zwanger?’

‘Bezwaar,’ zei Spurlock. ‘Dit heeft niets met de zaak te maken.’

‘Mevrouw de advocate,’ zei de rechter tegen Quinlan, ‘wat is het nut van deze vragen?’

‘Deze vragen hebben te maken met haar eigen getuigenis, edelachtbare. Met het feit dat rechercheur Rizzoli in staat was mijn kerngezonde, sterke cliënt helemaal in haar eentje te overmeesteren in het trappenhuis.’

‘Wat heeft de bewuste maand van haar zwangerschap daarmee te maken?’

‘Voor een vrouw die drie maanden zwanger is, kan het niet makkelijk zijn geweest een – ’

‘Ze zit bij de politie, mevrouw Quinlan. Mensen arresteren is haar werk.’

Bravo, edelachtbare! Geef haar lik op stuk.

Victoria Quinlan kreeg een kleur om de terechtwijzing. ‘Ja, edelachtbare. Ik neem mijn vraag terug.’ Ze wendde zich weer tot Jane. Bekeek haar een paar seconden, alsof ze nadacht over haar volgende zet. ‘U zei dat u en uw partner, rechercheur Frost, bei-

den aanwezig waren. Dat u en hij samen het besluit hebben genomen flat 2B binnen te gaan?’

‘Niet flat 2B. Het was flat 2E.’

‘Natuurlijk. Mijn fout.’

Ja? Je probeert me dus niet op een fout te betrappen?

‘U zegt dat u op de deur klopte en riep dat u van de politie was,’ zei Quinlan.

‘Dat klopt.’

‘En dat dit niets te maken had met de reden waarom u in dat gebouw was.’

‘Inderdaad. Het was toeval dat we er waren, maar wanneer we vaststellen dat iemand in gevaar verkeert, is het onze plicht iets te doen.’

‘En daarom hebt u op de deur van flat 2B geklopt.’

‘2E.’

‘En toen er niet werd opgedaan, hebt u de deur ingetrapt.’

‘We hadden de indruk dat een vrouw in levensgevaar verkeerde, afgaande op het gegil dat we hoorden.’

‘Hoe wist u dat ze gilde omdat ze in nood verkeerde? Kon het niet het geluid zijn van, bijvoorbeeld, een hartstochtelijke vrijpartij?’

Jane moest bijna lachen om die vraag. ‘Dat was niet wat we hoorden.’

‘En dat weet u heel zeker? U bent in staat dat onderscheid te maken?’

‘Een vrouw met een kapotte lip is een vrij duidelijk bewijs.’

‘Maar het gaat er juist om, dat u dat *toen* nog niet wist. U hebt mijn cliënt niet de tijd gegund de deur open te doen. U hebt een overhaaste beslissing genomen en de deur ingetrapt.’

‘We hebben een einde gemaakt aan een mishandeling.’

‘U weet dat het zogenaamde slachtoffer heeft geweigerd een aanklacht in te dienen tegen meneer Rollo? Dat ze nog steeds bij elkaar zijn, als een liefhebbend paar?’

Jane stak haar kin vooruit. ‘Dat moet ze zelf weten.’ *Het domme wicht.* ‘Wat ik die dag heb gezien, in flat 2E, was duidelijk een geval van mishandeling. Er vloeyde bloed.’

‘En *mijn* bloed telt niet mee?’ zei Rollo. ‘Ze heeft me van de trap gesodemierd! Ik heb er een litteken aan overgehouden!’

‘Zwijg, meneer Rollo,’ beval de rechter.

‘Kijk, hier! Ik ben met mijn kin op de onderste tree terechtgekomen. Het moest gehecht worden!’

‘Meneer Rollo!’

‘*Hebt* u mijn cliënt de trap afgeduwd, rechercheur?’ vroeg Quinlan.

‘Bezwaar,’ zei Spurlock.

‘Nee,’ antwoordde Jane. ‘Hij was zo dronken dat hij mij daar niet voor nodig had.’

‘Ze liegt!’ zei de beklaagde.

De hamer kwam neer. ‘*Zwijg, meneer Rollo!*’

Maar Billy Wayne Rollo was niet meer te houden. ‘Zij en haar partner hebben me naar het trappenhuis gesleept, zodat niemand zou zien wat ze deden. Denk je dat *zij* me in haar eentje kon arresteren? Een *vrouw* en nog *zwanger* ook? Ze liegt dat ze barst!’

‘Brigadier Givens, verwijder de beklaagde.’

‘Politiemishandeling!’ brulde Rollo toen de parketwachter hem overeind trok. ‘Hé, jury, zijn jullie achterlijk? Zien jullie niet dat dit doorgestoken kaart is? Die twee juten hebben me van de trap gesmeten!’

De hamer kwam met een harde klap neer. ‘Ik las een pauze in. Begeleid de juryleden naar de jurykamer.’

‘Ja, las jij maar een pauze in! Net nu ze de waarheid te horen krijgen!’

‘Neem hem mee, brigadier Givens.’

Givens greep Rollo bij zijn arm. Rollo draaide zich woedend om en ging in de aanval. Hij beukte zijn hoofd in het middenrif van de parketwachter. Ze smakten samen tegen de vloer en begonnen te vechten. Victoria Quinlan keek met open mond toe, toen haar cliënt en de parketwachter vlak naast haar Manolo Blahniks-pumps op elkaar in sloegen.

Ach, Jezus. Moet ik hier nou ook al orde op zaken stellen?

Jane hees zich uit de stoel. Ze duwde de verbijsterde Quinlan

opzij en greep de handboeien van de parketwachter, die hij in de strijd op de grond had laten vallen.

‘Haal hulp!’ brulde de rechter, die onophoudelijk met zijn hamer sloeg. ‘Laat een parketwachter komen!’

Brigadier Givens lag nu op zijn rug en Rollo zat boven op hem. Toen Rollo zijn arm ophief om hem een vuistslag te geven, greep Jane zijn opgeheven pols en klikte de handboei eromheen.

‘Godver!’ riep Rollo.

Jane zette haar voet tegen zijn rug, draaide zijn arm om en drukte hem neer op de parketwachter. Nog een klik, en de tweede handboei zat om Rollo’s linkerpols.

‘Ga van me af, teringwijf!’ schreeuwde Rollo. ‘Je breekt mijn rug!’

Brigadier Givens, die onderop lag, zag eruit alsof hij door het gewicht vermorzeld dreigde te worden.

Jane haalde haar voet weg van Rollo’s rug. Opeens vloeide een stroom warme vloeistof langs haar benen, op Rollo, op Givens. Ze deinsde achteruit en keek geschrokken naar haar doorweekte positiejurk. Naar het water dat langs haar dijen op de vloer van de rechtszaal drupte.

Rollo rolde op zijn zij en staaarde naar haar. Toen begon hij te lachen. Hij schaterde terwijl hij doorrolde op zijn rug. ‘Moet je nou kijken!’ gierde hij. ‘De teef heeft in haar broek gepist!’